

den, der nu foreligger. Det beror jo paa Indholdet og Beſtaffenheden af den Reform, man nu vilde tænke ſig, kunde komme til at foreligge. Jeg tror alſaa, at det altid kan ſke, men jeg tror ganſke viſt ved Siden deraf, at det for Øjeblikket er ſaa ſlem, at der for den højtærede Juſtitsminiſter vilde være rig Anledning til at ønske en Forandring. Jeg tror ikke, at den ærede Juſtitsminiſter har noget at ſlage paa vore Dommere. De arbejde viſt i deres Kald og gøre deres Skyldighed til den højtærede Juſtitsminiſters fulde Tilfredshed. Jeg har heller ikke hørt, at enten Miniſteren eller nogen Højremad her i Landet har udtalt ſin Mangel paa Tillid til de nuværende Dommere, og jeg tror heller ikke, at de have haft nogen Anledning til at gøre det. Men der er en Mangel ved den nuværende Retspleje, ſet ogſaa fra et politif Højreſynspunkt, og det er den, at om end Domstolene ſom Magt og ſom Magtmiddel ſtaa ſaa stærkt ſom Regeringspartiet kan ønske, ſaa ſtaa de dog ikke ſaa haardt igennem ſom Autoritet ſom det Parti, med hvilket Dommerne dele politif Anſkuelse, kunde ønske det. — Den ærede Forſlagsſtiller ytrede i ſine Bemærkninger, at Tilliden til Domstolene ikke var ſaa ſtor ſom ønskeligt. Det er ganſke ſandt. Det er den ikke og det viſer den ſig ikke at være, naar talrige Domme falde ved vore Domstole lige op til Højſtetteret, der modtages i Beſolkningen ſaaledes, at det ikke er Dommen, der vinder Tilſlutning, men den dømt, der fejres i den Anledning. Jeg kan derfor godt forſtaa, at den højtærede Juſtitsminiſter kunde ønske den nuværende Retspleje underbygget paa en ſaadan Maade, at den ved Siden af at være et Magtmiddel ogſaa kunde være den moralifke Autoritet, ſom den i dette Øjeblik ikke er. Alſaa for ſaa vidt kan jeg godt forſtaa, at den ærede Juſtitsminiſter kunde ønske Dommerne ſatte over paa et andet Grundlag, naar han der igennem kunde naa det ſamme, ſom han naar nu, og tillige det, ſom han nu ſabner, nemlig Dommernes moralifke Autoritet. Jeg kan ogſaa forſtaa, at den ærede Juſtitsminiſter kunde ønske ſligt af Henſyn til ſine Dommere. Jeg ſer vel, at Højre og Regeringen kunne have en levende Interesſe i, ſelv om en ſaadan Retsreform ikke gennemføres, at ſaa den bragt højt op i Diskuſſionen, thi derved fremtælder man en Følelſe, et Indtryk af, at det, der er i Vejen her i Landet, ligger ikke hos Dommerne, men i Systemet. Dette tror jeg er en fuldſtændig Wildfarelſe. Jeg tror ikke, at der eksifterer noget Retsſystem, ſom udelukker Dommere fra at dømme retfærdigt,

og jeg tror ikke, der kan ſtabes noget ſom helſt Retsſystem, ſom uden Dommernes gode Vilje er i Stand til at ſæſtne Retsfærdigheden i Landet. Men ſelvfølgelig, jo mere man fremhæver Manglerne, jo mere giver man det Udſeende af, at det ikke er Dommerne, der bære Ansvaret for Retsplejen her i Landet, men et System, og det et System, maa jeg tilføje, ſom for ſine væſentligſte Ulemperes Vedkommende ikke hviler paa Lovgivningen, men hviler paa Dommerne ſelv, fordi det er dem ſelv, der have lavet dem. Retsreform i og for ſig er jo et tomt og indholdsløst Ord, naar der ikke ſiges, hvilken Retsreform det ſkal være, og at ſtemme for Retsreform ganſke i Almindelighed er at ſtemme hen i det blaa, og det kunde jeg aldrig ønske at være med til. Men dertil kommer jo endnu en Ting, og det er, at ifølge hele den Maade, hvorpaa den ærede Forſlagsſtiller har bragt hele denne Sag frem og motiveret den, er Ordet Retsreform ikke blot et tomt og indholdsløst Ord, men det har et Indhold, ſom jeg anſer for meget ſkæbnsvangert. Den ærede Forſlagsſtiller har jo henviſt til det af den højtærede Juſtitsminiſter her i Tinget forelagte Forſlag; det er jo det eneſte Forſlag, vi kende, det er ogſaa naturligt, at det er i alles Tanke, naar der er Tale om en Opfordring til den nuværende ærede Juſtitsminiſter, thi hvad ſtulde den nuværende ærede Juſtitsminiſter tænke paa at fremlægge her andet end det, han tidligere har fremlagt her, og ſom han ſelvfølgelig anſer for det beſte. Men jeg vilde finde det meget vigtigt, om dette Ting ved en ſaadan Opfordring paa Forhaand undergav ſig ſelv et Tryk med Henſyn til Sagens eventuelle Behandling, at dette Ting her paa Forhaand bandt ſig ved en ſaadan Opfordring. Jeg tror, vi bør ſtaa fuldſtændig fri over for denne ærede Juſtitsminiſters Forſøg paa at reformere Retsplejen, og jeg tror, vi bør gøre det ogſaa af Henſyn til det højtærede Juſtitsminiſter. Thi ved at vedtage en ſaadan Opfordring til ham om at fremsætte ſit Forſlag her — thi det ſkønner jeg nu af den ærede Forſlagsſtillers Udtalelſe er den virkelig Mening — ved at ſtille en ſaadan Opfordring til den højtærede Juſtitsminiſter forekommer det mig, at vi lede ham ind i en Wildfarelſe. Det virkelig Forhold er jo, at hvis den højtærede Juſtitsminiſters Rævningsreform i dette Øjeblik forelaa til Afſtemning her i Tinget, vilde den blive forkaſtet med alle Stemmer alene mod Højres. Det er det, ſom vilde blive Tilfældet, hvis den ærede Juſtitsminiſters Rævninger i dette Øjeblik forelaa til Afſtemning, og vel